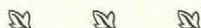

- vrij zijn. Hyaline cellen in den regel met kamlijsten op de plaatsen, waar zij tegen de chlorophyllcellen grenzen 34. **S. imbricatum.**
- b. Chlorophyllcellen der takbladen in dwarsdoorsnede smal gelijkbeenig driehoekig tot tamelijk breed trapeziumvormig (watervormen met rondom even dunne wanden, waarvan de aan de binnenzijde van het blad gelegene vrij zijn. Hyaline cellen op de plaatsen, waar zij aan de chlorophyllcellen grenzen, steeds glad 35. **S. palustre.**
- 3a. Chlorophyllcellen der takbladen in dwarsdoorsnede verkeerd spilvormig tot rechthoekig of tonvormig, met gewoonlijk naar de bladbinnenzijde sterker verdikte wanden, of aan beide zijden vrijliggend of op de buitenvlakte van het blad door de hyaline cellen ingesloten 4
- b. Chlorophyllcellen der takbladen in dwarsdoorsnede elliptisch, niet met verdikte wanden; gecentreerd en aan beide zijden door de steeds gladde hyalincellen volkomen ingesloten. Planten meest rood 38. **S. magellanicum.**
- 4a. Hyaline cellen der takbladen op hun aanrakingsvlakken met de chlorophyllcellen meestal met fijne papillen bekleed. Hyaline cellen der stambladen meervoudig gedeeld. 36. **S. papillosum.**
- b. Hyaline cellen der takbladen op hun aanrakingsvlakken met de chlorophyllcellen steeds glad. Hyaline cellen der stambladen meest ongedeeld 37. **S. centrale.**

DR. W. BEIJERINCK.

VAN HIPPELTJE, DE JONGE MEREL.

Hoe het zoo procies gekomen is, weet ik mij niet meer nauwkeurig te herinneren, wel staat mij nog vaag voor den geest, dat hij onder de hoede van zijn vader en moeder vorig jaar Juli voor het eerst in mijn tuin kwam, echter door zijn ouders nog op eerbiedigen afstand van mijn woning gehouden. Van lieverlede evenwel werd hij grooter en al spoedig door zijn opvoeders en voeders voor mondig verklaard, wat wil zeggen, dat de ouderlijke voogdij een einde had genomen en hij van nu af zelf in zijn dagelijksch onderhoud moest voorzien, zoodat hij sedert dien, alleen moest rondlopen om aan den kost te komen. En daar hij (zooals reeds gezegd) nog jong en onervaren was en bijgevolg nog niet zóó bang voor de menschen, vloog hij, wanneer mijn vrouw of ik in den tuin kwam, niet zoo schielijk weg als zijn oudere, meer ervaren kameraden, doch vergenoegde zich buiten ons onmiddellijk bereik, te zien of er gevaar voor hem dreigde en hij dus de vleugels moest nemen, dan wel, dat hij rustig kon blijven, waar hij was. En ziende, dat deze menschen het niet hadden voorzien op zijn vrijheid om hem in te kerkeren ter wille van zijn schoonen zang, dan wel op zijn leven wegens vermeende schade door hem toegebracht, begonnen zich zoo langzamerhand sporen van toenadering te vertoonen. Vooral toen mijn vrouw hem zoo zacht mogelijk de vriendelijkste en liefelijkste woorden begon toe te fluisteren, week zijn schuwheid bij den dag. Toch duurde het nog dagen voor dat hij niet meer wegvloog als wij stukjes kaas naar hem toe strooiden, want bij dergelijke bewegingen denken de vogels onmiddellijk aan het gevaar van gepakt dan wel gesteenigd te zullen worden. Toen hij eenmaal zoo vertrouwelijk was geworden, kreeg mijn vrouw door zacht te spreken, zonder ook maar de geringste verdachte beweging te maken, hem er toe aan onze uitstrooibewegingen gewend te raken. Vaak gebeurde het al, dat „Hippeltje” (want zoo was de jonge merel door mijn vrouw gedoopt) op slechts een Meter afstand van haar bleef zitten om de stukjes kaas op te pikken, die hem werden toegeworpen. Behoedzaam achteruitlopende en hem zacht toeroepende: „kom dan maar hippeltje” kreeg zij hem eindelijk zoo ver mede, dat hij vlak bij den drempel van de tuindeuren was gekomen om daar de goede gaven, hem uit de kamer toegeworpen in ontvangst te nemen. Meestal gebeurde het, dat hij na dit, zijn kaasmaal, langzaam weghipte naar het drinkbakje in den tuin om

daar zijn dorstig geworden keel te laven. Deze wijze van doen was hem op het laatst tot een gewoonte geworden, zoodat mijn vrouw hem begon toe te roepen, wanneer de voorraad kaas op was: „ga nu maar drinken”. Verstond het diertje deze woorden? Drong dit gezegde tot zijn vogelenhersen door? Of wel bemerkte hij aan het niet meer toewerpen van kaas, dat het oogenblik was gekomen om zich te verwijderen en het een natuurlijke neiging was om te gaan drinken? Ik weet het niet, maar merkte na dien wel op, dat het diertje op de aanmaning: „Ga nou maar drinken” steeds naar het drinkbakje liep.

In onzen tuin kwamen ook nog andere merels zich aan den gemeenschappelijken disch te goed doen, waaronder één jonge, die wij wegens zijn mindere schuwheid tot een broertje of neefje van Hippeltje hadden verheven. Deze nu was van ongeveer denzelfden leeftijd als Hippeltje en hoewel het onderscheid voor menschenoogen tusschen twee merels van hetzelfde geslacht en denzelfden ouderdom zeer moeilijk is, leerden wij deze twee toch spoedig op een afstand uit elkaar houden. Hippeltje had nogal last van niesbuien. Vermoedelijk had zijn moeder hem toen hij nog nestkind was te weinig toegedekt, terwijl zijn tweelingbroeder of neef zich steeds aankondigde door zijn getoktok, waardoor hij den naam van „Tok-tok” had gekregen.

Hippeltje en Tok-tok verdroegen zich in het vrije veld over het algemeen zeer vriendschappelijk, maar daar de laatste ook neiging begon te vertoonen om op het geroep, en wat erger was om ook op de begeerlijke kaaskruidtjes af te komen, werd de jalouzie, die zoowel mensch als dier ontsiert, ook in onzen beschermeling wakker en gebeurde het al spoedig, dat hij zijn mededinger en kaasconcurrent niet meer in zijn nabijheid duldde, wanneer hij door ons van eten werd voorzien. En Tok-tok was bang, daar hij vluchtte voor Hippeltjes snavelpikken.

Door veel geduld gelukte het mijn vrouw tenslotte Hippeltje den drempel onzer woning te doen overschrijden. Makkelijk ging dat niet, want in den beginne toonde het diertje veel angst voor de kamer en bleef het vóór den drempel staan, de blik omhoog gewend en speurende naar de deuren en de zoldering, alsof hij zeggen wilde: ben ik eenmaal óver den drempel, dan kunt gij, mensch, mij gemakkelijk de vrijheid ontnemen. Toch bezweek hij ten slotte voor de begeerlijke kaaskruidtjes hem zóó voorgelegd, dat hij onzen drempel wel moest overschrijden, wilde hij ze kunnen bemachtigen. En éénmaal zoo ver gekomen, werd hij onze kamervriend, die al op den roep van „kom maar Hippeltje” ons kwam opzoeken en in ruil voor eenige stukjes kaas zijn vriendschap en zijn vertrouwen gaf. Moedig stapte hij op het zeil langs den drempel rond en zelfs ging hij de hem toegeworpen kaas zoover halen, dat hij weldra midden in de kamer was. Mijn vrouw begon dan weer met hem te praten. „Ben je daar lief beestje”, „kom maar bij de vrouw” en ziende dat het diertje begon te gapen voegde zij hem toe: „ga dan maar slapen; ik zal over je waken”. En toen gebeurde het, dat de jonge merel, zich op het vloerkleed uitstreckende, zijn vlerkjes liet hangen en zóó, door de zon beschenen, zijn oogjes sloot. Zoo bleef hij een poosje zitten soezen. Roerloos waren wij getuige van dit aardige tafereel, want een wilde vogel zoo ver te krijgen, dat hij in een kamer een middagslaapje gaat doen is wel opmerkelijk. Toch knipperden af en toe zijn oogen, alsof hij zich wilde overtuigen of alles nog veilig was en in het bijzonder of de tuindeuren nog openstonden. Wanneer dan Hippeltje zijn dutje had gedaan, stond hij op, strekte zich met zijn pootjes langs zijn vleugels en rekte zich uit. En dan op de aanmaning: „ga nou maar drinken”, terwijl mijn vrouw de stukjes kaas hoe langer hoe verder in de richting van het drinkbakje wierp, ging Hippel zich aan het water laven.

Zoo gingen er eenige dagen om en werd de vriendschap hoe langer hoe inniger. Toen kwamen de schilders het huis schilderen en ook voor dezen en hun ladders was hij niet zoo bang of hij kwam af en toe zijn kaas aan de deur halen, hoewel toen begrijpelijkerwijze het middagslaapje in de kamer niet kon worden gedaan. Was Hippeltje daardoor een weinig ontstemd geraakt? Althans misten wij hem eenige dagen, tot op een Zondagmorgen hij ons weer een bezoek bracht. Maar tevens verscheen dien dag dit vreeselijke beest, die moordenaar der vogelen, de kat, in onzen tuin en waar een kat in den tuin verschijnt, verdwijnen de vogels. Zoo kwam ook Hippel dien dag niet meer en vreeselijke gedachten aan moord en doodslag

door dien boosdoener gepleegd, gingen ons brein doorkruisen. Wel had ik het poesenbeest door verschrikkelijke bedreigingen en schrik aanjagingen de vlucht doen nemen, maar had dit zoo liefelijk spinnende doch verscheurende dier wellicht mijn vriend Hippel niet reeds vermoord? Den volgenden Maandag vertoonden zich 's morgens vroeg een paar merels, die zich erg schuw gedroegen. Bij het wegvliegen ontdekten wij tot onze groote vreugde aan het niezen, dat Hippel aan de moordenaarspooten was ontsnapt. Later op den dag kwam Hippeltje zijn dorst lesschen en hoewel nog wat schuw, probeerde mijn vrouw zijn vertrouwen weer te winnen en begon hem als van ouds toe te roepen: „Hippeltje, kom maar bij de vrouw”. Onmiddellijk bij het hooren dezer bekende stem vloog hij naar haar toe, liep even heen en weer, ging toen in ons huis om zich weer aan de kaas te vergasten. Wel was hij dit maal wat zenuwachtig en verlangend weer spoedig weg te gaan. Was hij het roofdier gewaar geworden of trok zijn hart of beter zijn maag naar de bosschen, waar hij blijkens de nalatenschap, netjes op den drempel geplaatst, zich vermoedelijk aan boschbessen had te goed gedaan?

Hoe ver echter de dierlijke jaloerschheid kon gaan bewees Hippel den volgenden Dinsdag. Mijn vrouw riep hem weder en bij zijn verschijnen kwam ook de tweede, mijnheer Tok-tok op ons huis toe — en op de kaas afgevlogen. Dit nu veroorzaakte een felle uitbarsting van woede bij Hippel. In een oogenblik was hij op zijn mededinger en medeëter afgestoven, had dezen onder heftig geschetter eenige venijnige snavelhouwen gegeven en hem zoodoende het merelenpad doen kiezen.

Twee dagen later had mijn vrouw een stoeltje, dat bij de tuindeuren stond, weggenomen en ook de gordijnen waren van wege het schilderen afgenomen. Deze verandering in de meubelleering en stoffeering onzer woning stond hem niet erg aan en wekte zijn achterdocht op en daardoor was Hippel dien dag huiverig om binnen te komen.

Ik schreef hierboven over de jaloerschheid der vogels en wil hieraan nog toevoegen, dat op een anderen dag mijn vrouw Hippel op de gewone wijze lokte. Op deze lokstem was ook de tweede, Tok-tok, afgekomen, die bij zich zelf had uitgemaakt, dat de kaas toch niet alleen voor zijn mededinger, Hippeltje, was gemaakt, doch dat hem rechtens ook een deel daarvan toekwam en hij dus ook een stukje weg wilde pikken. Dit kon onze Hippel echter niet gedoogen. Weer vloog hij op zijn familielid aan en verjoeg hem. Ik vond nu echter, dat deze zelfzucht wel wat ver ging en begon Tok-tok toe te spreken en een stukje kaas naar hem uit te streoien.

Op anderen dag mijn vrouw Hippel op de gewone wijze lokte. Op deze lokstem was ook de tweede, Tok-tok, afgekomen, die bij zich zelf had uitgemaakt, dat de kaas toch niet alleen voor zijn mededinger, Hippeltje, was gemaakt, doch dat hem rechtens ook een deel daarvan toekwam en hij dus ook een stukje weg wilde pikken. Dit kon onze Hippel echter niet gedoogen. Weer vloog hij op zijn familielid aan en verjoeg hem. Ik vond nu echter, dat deze zelfzucht wel wat ver ging en begon Tok-tok toe te spreken en een stukje kaas naar hem uit te streoien. Toen vroeg de tuindeur op en een half uur later weer in de tuinkamer kwam, huppelde Hippel zeer vergenoegd weer over het zeil. Blijkbaar had hij mij gaarne mijn handelwijze van den vorigen dag vergeven.

Was Hippel zeer argwanend, wanneer er stoelen e.d. niet op hun gewone plaats zich bevonden, ook voor andere kleeding bleek hij zeer gevoelig te zijn, want twee malen was hij op een morgen naar ons toe willen komen, doch beide keeren erg schuw geweest. Hierover peinzende drong het tot ons door, dat mijn vrouw dien dag wollen kleeding aan had en hij daaraan niet gewoon was.

Hoe scherp een merel kan hooren bewees hij door bang te worden wanneer de burens naast ons over hun kiezelpad liepen, maar kwam mijn vrouw of ik in den tuin en bevond hij zich met den rug naar ons toe dan vertoonde hij deze angst niet.

Eens op een warmen dag zaten wij in het tuinhuisje te praten over de liefelijkheden, die de natuur voor de menschen te allen tijde verkrijgbaar stelt, toen ik zijwaarts ziende op eens Hippel gewaar werd, die mij met zijn eigenaardige kraaloogen stond aan te kijken. Denklijk was hij naar de tuinkamer geweest, doch had niemand thuis gevonden en kwam nu op het

geluid onzer stemmen af. Moest zulk een uiting van trouwe vriendschap niet beloond worden met een extra kaasrantsoen?

Dat hij niet uitsluitend voor de kaas ons elken dag eenige keeren kwam opzoeken, doch ook wel degelijk vriendschap bij hem in het spel was, bleek hieruit, dat Hippel na genoeg gegeten te hebben soms bij ons bleef en zeer gevoelig was voor de lieve woordjes die mijn vrouw hem toefluisterde. Zoo vergenoegd was hij eens, dat hij, gezeten op den grond in de kamer, door liefelijke geluidjes, die blijkbaar een begin van zingen moesten voorstellen, zijn hooge tevredenheid te kennen gaf over de behandeling van ons ondervonden.

Zijn oorspronkelijke vrees voor de open deuren had hij reeds lang laten varen en dikwijls zagen wij, wanneer wij achter in den tuin werkzaam waren, dat Hippel gemoedelijk kwam binnenstappen om wat rond te neuzen. Op een goeden middag, terwijl mijn vrouw op den divan lag te rusten, hoorde zij hem op een gegeven oogenblik over het tapijt huppelen. Voorzichtig overeind komende, begon zij hem weer zacht toe te spreken, stond van den divan op, ging naar de kast, opende deze en haalde de lekkernij, de kaas, er uit, zonder dat het trouwe dier ook maar een ondeelbaar moment bang werd voor al deze bewegingen.

Zoo gingen de mooie Augustusdagen voorbij en verheugden wij ons voortdurend in de vriendschap van Hippel. Tegen het einde dezer maand zouden wij veertien dagen op reis gaan en verdiepten ons al dagen te voren of hij na onzen terugkeer weer tot ons zou komen. Raadde de merel onze plannen om hem een tijdlang in den steek te laten? Voelde hij soms vooruit wat hem boven het hoofd hing? Ik weet het niet, maar drie dagen vóór ons vertrek is hij voor de laatste maal in de kamer geweest. Als van ouds ging hij na gerustgesteld te zijn met wijd uitgespreide vlerken op den grond in de zon zitten, gaapte eens, doch ging dien dag geen dutje doen, nam echter de geheele kamer goed op, keek alles eens ter dege aan, om na de gebruikelijke nuttiging van kaas en de daarop gevolgde dankbetuiging te verdwijnen. Woensdag en Donderdag vóór ons vertrek zagen wij hem niet meer. Toen gingen wij Vrijdag op reis, na eerst een goede hoeveelheid kaas voor hem op den drempel achtergelaten te hebben.

Wel was de kaas bij onze terugkomst verdwenen doch ook onze vriend zelf was en bleef verdwenen, tot op Maandag 23 September wij eenige jonge merels achter in den tuin zagen. Mijn vrouw ging er voorzichtig op af en riep ze toe: „Kom dan maar”. Eén kwam naderbij en at de uitgestroide kaas op, was echter zeer schuw en vloog op eens het bosch in. Was dit Hippel geweest? Of was het zijn mededinger Tok-tok? Ik weet het niet, maar ik denk, dat Hippel ons het op reis gaan niet heeft kunnen vergeven, want November is nu in het land en vergeefs zie ik nog naar hem uit. Zal hij nooit meer terugkeeren? Is hij soms naar warmere landen getrokken om aan de oevers van den Nijl te jagen op Afrikaansche insecten? Of verkiest hij 's winters meer de gezelligheid der steden? Of is hij dood?

JEAN D'OR.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Hommelnesten in broedkastjes. Het is mijn voornemen dezen zomer proeven te nemen over het oriëntatievermogen bij hommels. Nu komt het nog al eens voor, dat hommels nestelen in vogelbroedkastjes. Door hun verplaatsbaarheid zijn dergelijke nesten voor mijn doel zeer geschikt. Indien er lezers zijn die in hun buurt een dergelijk geval weten, zal ik het zeer op prijs stellen daarvan bericht te ontvangen. Als het niet te ver van Bussum is, zal ik graag zelf komen om (na verkregen toestemming van den eigenaar) het nestkastje met hommels en al naar mijn werkterrein te transporteerden. Portokosten zal ik graag vergoeden.

G. VAN BEUSEKOM.
H. A. Lorentzweg 13, Bussum.

Schelpen op het strand van Terschelling. Een korte vakantie werd op het eiland Ter-